

Abdy Saint-Joseph de Clairval

Brief van 14 december 2020,
feest van h. Johannes van het Kruis, pr. en krkl.

Dierbare Vrienden,

«**E**EN gezin dat samen bidt, blijft samen», was een uitspraak die in de mond lag van E.H. Patrick Peyton. De heilige paus Johannes Paulus II zou ze in zijn encycliek over de Rozenkrans overnemen: «Net als het gebed om vrede, was en is de rozenkrans ook altijd een gebed van en voor het gezin. Ooit waren christelijke gezinnen er bijzonder aan gehecht, en het maakte hen ook hechter. Dit rijk erfgoed mag niet verloren gaan. We moeten de rozenkrans zowel terug in de hand als ter harte nemen, als een gezinsgebed van en voor gezinnen... Een gezin dat samen bidt, blijft samen. De heilige rozenkrans is een eeuwenoude traditie en is bijzonder doeltreffend gebleken als een gebed dat het gezin bij elkaar brengt. Wanneer een gezinslid zijn ogen op JESUS richt, kan het de ander ook in de ogen leren kijken, met hem praten, solidair met hem zijn, en de ander vergeven zodat de onderlinge liefdesband door Gods Geest vernieuwd wordt» (*Rosarium Virginis Mariae*, 2 februari 2002, nr. 41). De 20^e eeuw heeft een apostel van de Rozenkrans gekend met een wonderbare uitstraling, E.H. Patrick Peyton. Deze religieus van de congregatie van het Heilig Kruis gebruikte voor zijn apostolaat alle middelen die de moderne techniek ter beschikking stelde.

Patrick Peyton, c.s.c.

Alle rechten voorbehouden

Patrick Peyton is op 9 januari 1909 geboren, als zesde van de negen kinderen van John en Mary Peyton. Het gezin leidt een heel arm leven in de kleine hoeve die zij uitbaat in Carracastle, County Mayo, Ierland. Elke avond zitten zij samen rond de haard om het rozenhoedje te bidden. Elke zondag of feestdag, gaat de familie te voet naar de parochiekerk van Sint-Jozef van Attymass, waar Patrick vier dagen na zijn geboorte wordt gedoopt. Omwille van zijn gezondheid, kan vader niet in de behoeften van zijn gezin voorzien zoals hij dat zou willen: zij gaan dikwijls slapen zonder avondeten. De oudste van de kinderen wijkt uit naar de Verenigde Staten voor werk, en om het gezin op die manier te helpen; de twee andere zussen zullen spoedig haar voorbeeld volgen. In 1928, vervoegen Patrick en zijn oudste broer Tom, hun zussen in Scranton, Pennsylvania. Tom vindt werk in de steenkoolmijn en Patrick wordt koster van de kathedraal.

Reeds als kind voelde Patrick zich geroepen tot het priesterschap, maar omdat hij niet in de mogelijkheid was daarvoor te studeren, moest hij er, niet zonder spijt, van afzien. Zijn werk in de kathedraal, in de buurt van het Heilig Sacrament, is zijn troost en geeft hem de gelegenheid, aan de bisschop zijn verlangen toe te vertrouwen om priester te worden. Tom zal enkele weken later, hetzelfde doen. Hierdoor getroffen, neemt de prelaat de kosten op zich voor hun opleiding in een katholieke school. De twee jongens zijn ouder dan hun klasgenoten, maar hun verlangen om

priester te worden stimuleert hen om de onvermijdelijke vernederingen te dragen. In die tijd wordt in de kathedraal een missie gepreekt door priesters van de congregatie van het Heilig Kruis (een Instituut dat in 1837, in Le Mans in Frankrijk gesticht was door de zalige Basile Moreau, met als doel te voorzien in de noden van pastoraal en onderwijs). Patrick en Tom zijn onder de indruk en vragen aan die religieuzen om opgenomen te worden in hun Instituut. Zo gaan zij naar het seminarie van het Heilig Kruis op de campus van de Onze-Lieve-Vrouwuniversiteit (Indiana), doen er hun hogere studies en daarna het noviciaat. Na afloop, leggen zij hun eerste religieuze geloften af en beginnen een licentie in filosofie.

Schatbewaarder van Gods genadegaven

Patrick, die missionaris wil worden, wordt naar het seminarie gestuurd van de Buitenlandse Missies van het Heilig Kruis in Washington. Maar in het derde jaar van de theologie krijgt hij tuberculose en keert terug naar het seminarie op de campus van Onze-Lieve-Vrouw. Al verblijft hij een jaar op de ziekenboeg, toch geneest hij niet. Zijn gezondheid gaat zelfs hopeloos achteruit. Een bejaarde priester geeft hem dan de raad al zijn vertrouwen op de machtige voorspraak van de Maagd Maria te stellen, en de gemeenschap van het Heilig Kruis begint een novene van Missen voor zijn genezing. In die week zegt Patrick dat hij zich beter voelt.

De dokters zijn verbaasd, onderzoeken hem zorgvuldig en stellen vast dat de ziekte volledig is verdwenen. Hij kan dus zijn studies hervatten en op 15 juni 1941, samen met zijn broer Tom, tot priester worden gewijd. Uit dank aan Onze-Lieve-Vrouw, neemt hij het vast voornemen om de rest van zijn leven te wijden aan de verspreiding van de devotie tot haar, zodat iedereen de macht van haar hulp en moederlijke tederheid zou kunnen ontdekken. Tot aan zijn dood, moedigt hij de gelovigen aan zich met liefde en vertrouwen tot de Heilige Maagd te wenden en haar Gods genadegaven te vragen, waarvan zij als het ware de schatbewaarder is.

Van wanneer de Verenigde Staten betrokken zijn in de oorlog – het was december 1941 – heeft Patrick Peyton een voor gevoel van het onheil dat de gezinnen bedreigt: door de mobilisatie van hun echtgenoot, worden de vrouwen verplicht buitenhuis te gaan werken en worden de kinderen aan hun lot overgelaten. Hij herinnert zich dat hun gezin, ondanks de moeilijkheden, spanningen en beproevingen, bijeen is gebleven door samen te bidden. Samen bidden geeft aan een gezin namelijk stabiliteit en kracht, genade en harmonie. Paus Johannes-Paulus II schreef in die zin: «Een gelijkaardige inzet en gebed blijken tegenwoordig ook noodzakelijk omdat het gezin wordt bedreigd. Deze cel van de gemeenschap wordt zowel op ideologisch als praktisch vlak in toenemende mate door vernietigende krachten aangetast. Zozeer dat we zelfs moeten vrezen voor de toekomst van deze fundamentele en onmisbare instelling, en dus ook voor de toekomst van de samenleving in haar geheel. De heropleving van het rozenkransgebed in christelijke gezinnen zal in het kader van een ruimere pastorale zorgverlening, effectieve hulp bieden om een einde te maken aan de destructieve effecten van deze crisis, die zo kenmerkend zijn voor onze tijd» (ibid., nr. 6).

Moederdag

Als aalmoezenier van de Broeders van het Heilig Kruis in Albany, in de staat New York, mobiliseert E.H. Patrick de broeders, zusters en studenten van het Sint-Vincentius a Paulo Instituut aan de Heilige Rosa Universiteit. Met hun hulp schrijft hij naar alle bisschoppen van de Verenigde Staten om in hun bisdom, het rozenkransgebed in het gezin te promoten. Het lukt hem bovendien, elke avond de rozenkrans via een lokale radio uit te zenden. In 1942, sticht hij de vereniging "The family rosary" (De gezinsrozenkrans). De positieve reacties van het publiek zijn voor E.H. Peyton een aanmoediging om zendingstijd aan te vragen op de nationale radio. De eerste nationale uitzending heeft plaats op Moederdag in 1945. De familie Sullivan, die vijf jongens verloor bij een zeeslag in de Stille Oceaan, verzorgen de uitzending samen met studenten van de Heilige Rosa Universiteit. Zij bidden en overwegen de rozenkrans samen met de aartsbisschop van New York en de bekende zanger Bing Crosby. President Truman grijpt zelfs de gelegenheid te baat om de Amerikaanse moeders te bedanken voor hun heldhaftige offers in de oorlog.

Het succes van de uitzending op Moederdag doet E.H. Peyton naar Hollywood gaan waar een wedstrijd plaatsheeft voor filmsterren. Velen beantwoorden zijn oproep, want

wanneer in dat milieu enkelen geïnteresseerd zijn, volgt iedereen. Het succes is verpletterend. Het wordt in 1947 gevolgd door de stichting van de studio's "Family Theater of the Air" (Gezinstheater op radiogolven). Tweeëntwintig jaar lang, neemt zij wekelijks radioprogramma's op en kan daarvoor rekenen op het talent van grote sterren van toneel, film en radio. De zendtijd van deze radioprogramma's zal in de loop der jaren de grootste zijn in de geschiedenis. "Het Theater van Maria", een ander initiatief van de priester, zal niet zo lang standhouden, maar ook veel succes kennen. In 1948, zal dit initiatief de zegen krijgen van Paus Pius XII, met een brief als aanmoediging.

Krachtige instrumenten

De ijver van E.H. Peyton is onvoorstelbaar. In 1948, organiseert hij in Ontario (Canada), zijn eerste Kruistocht van de Rozenkrans. Het is een campagne van preken, om huisgezinnen te herinneren aan het belang van het gezinsgebed en hen aan te moedigen dagelijks het rozenhoedje te bidden. Door bemiddeling van de plaatselijke bisschop, wordt de pastoors gevraagd vijf zondagen na elkaar over dit onderwerp te preken en het belang te belichten dat de mysteries van de rozenkrans hebben voor het dagelijks leven. In elke parochie, worden mannen in groepen verdeeld en naar de gezinnen van hun parochie gezonden, met de vraag dat zij beloven dagelijks het rozenhoedje met hun gezin te bidden. Alle kruistochten eindigen met een grote samenkomst, waar E.H. Peyton het woord neemt in aanwezigheid van de bisschop en zijn medewerkers. Deze samenkomsten trekken geleidelijk enorme menigten aan die overal ter wereld, de grootste stadia en parken in de grootsteden vullen (twee miljoen mensen in Manilla en Rio de Janeiro). Er wordt geschat, dat in totaal achtentwintig miljoen mensen aan deze gebeurtenissen lijken te hebben deelgenomen. Deze kruistochten zijn een krachtig instrument voor de evangelisatie omdat aan leken wordt gevraagd hun verantwoordelijkheid op te nemen in overeenstemming met het katholiek geloof en erop hun terrein van te getuigen. Zij richten ook plaatselijke organisaties op zodat de vruchten niet verloren gaan.

«De rozenkrans, schreef de heilige Johannes Paulus II, is mijn favoriete gebed. Een wonderbaarlijk gebed! Prachtig in eenvoud en diepgang... Tegen de achtergrond van de woorden uit het *Wees gegroet* passeren de belangrijkste episodes uit het leven van JEZUS CHRISTUS voor de ogen van de ziel. De gebeurtenissen in de blijde, droevige en glorievolle geheimen maken onze relatie met JEZUS levendig, als het ware door het hart van zijn moeder. Tegelijk kan ons hart in de Weesgegroeten van de rozenkrans alle gebeurtenissen opnemen die het leven van mensen, families, naties, de Kerk en de gehele mensheid vormgeven. Persoonlijke gebeurtenissen en gebeurtenissen van onze naasten, vooral die dichtbij ons staan en ons het dierbaarst zijn. In het eenvoudig rozenkransgebed komt het ritme van het menselijk leven tot uitdrukking» (ibid., nr. 2).

Terwijl de Kruistochten van de Rozenkrans op touw worden gezet, doen de «Family Theater» studio's hun intrede in de wereld van de televisie. «Het "Theater van het gezin" is één van de eerste televisieshows die de Bijbelgeschiedenis

binnenbrengt in de Amerikaanse huisgezinnen, getuigt een vriend van de priester. E. H. Peyton heeft begrepen dat de programma's een hoogstaande kwaliteit en productiewaarde moeten hebben, en uitstekende acteurs. En ik moet zeggen, dat hij voor een amateur perfect weet wat hij wil. Hij geeft jong talent ook de kans om naam te maken.» Het verbaast hem trouwens zelf wat de Heer door hem tot stand brengt. Vanaf Pasen 1950, maakt hij een reeks nationale uitzendingen. Acteurs van Hollywood, waaronder de bekendste, blijven er hun tijd en talent aan geven. Eén van zijn medewerksters zal zeggen dat zij in de vijftig jaar na haar ontmoeting met de priester, nooit iemand gekend heeft die zoveel van de Maagd Maria houdt als hij. E.H. Peyton ziet het belang in van audiovisuele middelen om benadeelde milieus te bereiken en de zielen tot de Heilige Maagd te trekken. Hij zet de vijftien mysteries van de rozenkrans op film om ze op zijn kruistochten te projecteren. Daarna doet hij het nodige om de uitzendingen in verafgelegen dorpen van Afrika te kunnen brengen, in het hooggebergte van de Andes, op de ontoegankelijke eilanden van de Filippijnen en in het binnenland van Australië. Deze filmen, die in vele talen gesynchroniseerd zijn, worden tot op vandaag over de hele wereld vertoond en zijn voortaan beschikbaar op DVD voor gezinnen en parochies.

De wieg van de godsdienst

«**W**ij hebben hard gewerkt om het werk van E.H. Peyton tot een succes te maken en waren fier dat we alles konden doen om hem te helpen, zegt een acteur. Het was met veel liefde, dat wij de priester en zijn idee steunden om met ons gebed het Amerikaans gezin te redden... Zoals in zijn boek staat: «het gezin is gemaakt om de wieg van de godsdienst te zijn. Geef aan het gezin zijn godsdienstige ziel terug en heel het land en de beschaving zullen er beter van worden». Uitnodigingen uit alle landen overspoelden het bureau van de priester. Eén van zijn indrukwekkendste kruistochten was die van Rio de Janeiro. De priester leerde zelfs Portugees om die miljoenen Brazilianen te kunnen toespreken. Eén van zijn boodschappen ging over de liefde van God voor de armen.»

E.H. Peyton heeft geen groot sprekerstalent, maar zijn toehoorders zien in hem een man van God die liefde uitstraalt. Gesterkt door het gebed en zijn totale toewijding aan Onze-Lieve-Vrouw, overwint hij zijn aangeboren verlegenheid. Zijn immense reputatie is voor hem een kruis dat hij aanvaardt in navolging van JEZUS. Met de eenvoud van een kind, slaagt hij erin miljoenen mensen te overtuigen om dagelijks het rozenhoedje te bidden in het gezin. Hij spreekt met een licht Iers accent en brengt zijn boodschap met zoveel nederigheid, eenvoud en vurigheid dat iedereen die hem hoort, diep wordt geraakt. Zijn innige liefde voor Maria en zijn verlangen dat zij in ieder huisgezin zou geëerd worden, is aanstekelijk. «Als hij met u spreekt, wordt ge door zijn liefde in vuur gezet», getuigt iemand. De priester vat zijn toespraken treffend samen: «Een gezin dat bidt, is een gezin dat samen blijft. – Een wereld in gebed is een wereld in vrede».

De rozenkrans is een ware gebedsschool. De heilige Johannes Paulus II legt dit uit: «De overweging van de mysteries van CHRISTUS wordt in de rozenkrans aangeboden met een typische methode, die de verinnerlijking in de hand kan werken. Het is een methode die gebaseerd is op herhaling. Dat geldt eerst en vooral voor het Ave Maria, dat bij elk mysterie tien keer herhaald wordt. Als men die herhaling oppervlakkig doet, kan men geneigd zijn in de rozenkrans slechts een vruchteloze en vervelende oefening te zien. Men kan het rozenhoedje daarentegen heel anders bekijken, als men het ziet als de uitdrukking van de liefde die het niet moe wordt zich tot een beminde persoon te richten met ontboezemingen die, ook al zijn zij steeds gelijkaardig in hun verwoording, altijd nieuw zijn door het gevoel dat ze bezielt... Eén ding is duidelijk: al is de herhaling van het Ave Maria rechtstreeks tot Maria gericht, het is tenslotte met haar en door haar dat de akte van liefde zich tot JEZUS richt. De herhaling wordt gevoed door het verlangen steeds meer in overeenstemming te zijn met CHRISTUS, en dat is het ware "programma" van het christenleven. De heilige Paulus kondigde dit programma met vurige woorden aan: *voor mij is leven CHRISTUS en sterven winst* (Fil 1,20). En ook: *ikzelf leef niet meer, CHRISTUS is het die leeft in mij* (Gal 2,20). Het rozenkransgebed helpt ons in deze gelijkvormigheid te groeien tot we de heiligheid verwerven» (*ibid.*, nr. 26).

«Wat ga ik zeggen?»

E.H. Peyton draagt vurig de Heilige Mis op en bidt ook zo het brevier. Hij verwijlt in gebed aan de voet van het Allerheiligste en laat de rozenkrans door zijn vingers glijden. Hoe meer moeilijkheden hem overvallen, des te meer hij bidt. Zijn vertrouwen op Maria is grenzeloos en hij wordt in zijn verwachtingen niet teleurgesteld: te midden van de zorgen door de organisatie van de grote massabijeenkomsten, radio-uitzendingen en filmproducties, door de reizen in verre gebieden of een overrompelende briefwisseling, blijft zijn ziel in vrede, minzaam en mild. Zijn trouw aan de plichten van staat, die hij met zorg en efficiënt vervult, doet nooit tekort aan de genegenheid voor de mensen die hij probeert te helpen. Hij is evenzeer op zijn gemak en vrij in de omgang met grote sterren en industriemagnaten van film, radio en televisie, als met de meest bescheiden mensen. Rijk en arm steunen zijn werk op vele manieren, maar hij blijft nederig. «Hij was een heilig man, heel nederig, met een grote kracht dankzij zijn sterk geloof, getuigt Mary Buchenau Mac Quenn. Ik heb hem zo dikwijls gezien in een grote menigte met fotografen en duizenden mensen. Hij was daar, bescheiden en nederig, en ik weet dat hij bij dat alles dacht: «oh! wat ga ik die lieve mensen toch zeggen om hen dichterbij onze gezegende Moeder te brengen?»

«Het geestelijk testament van E.H. Peyton, zegt een pater provinciaal van het Heilig Kruis, herinnert ons eraan dat wij constant voor de mensen moeten bidden. Dat is vandaag heel belangrijk, want ons leven is zo woelig en versnipperd, en wij hebben de indruk dat de communicatiemiddelen er gewoon zijn om ons te ontspannen... Hij heeft gekozen voor de geestelijke waarden, het rijk Gods in ons leven.»

De aanwezigheid van Maria

Het hart van E.H. Peyton verzwakt steeds meer. Het belet hem, nog dikwijls naar de productiestudio's in Hollywood te gaan. Hij moet zich terugtrekken bij de Kleine Zusters der Armen in San Pedro, Californië. Daar bewaart hij zijn interesse voor de radio- en televisieprogramma's over de mysteries van de rozenkrans en hun band met het hedendaagse leven. Hij brengt zijn dagen door in gebed en offert zijn onmacht en lijden aan God en Onze-Lieve-Vrouw. Een Kleine Zuster van de Armen : «E.H. Peyton maakte ons bewust van de aanwezigheid van Maria in ons leven. Hij wou dat heel de wereld de Heilige Maagd zou kennen en getuigde van haar macht en liefde voor iedereen.» Na een hartoperatie, zet de priester voor zover mogelijk, zijn zending verder. Zuster Marie-Anne : «De laatste avond was hij opgewonden; wij hebben hem in bed geholpen; hij had de Mis gedaan op de vooravond van zijn dood, maar die laatste avond was hij in bed. Zijn laatste woorden waren: "Maria, mijn Koningin, mijn Moeder"». Hij sterft op 3 juni 1992, in San Pedro, Californië. Op vraag van de congregatie van het

Heilig Kruis, heeft de bisschop van Fall River, Massachusetts, met de instemming van het Vaticaan, op 1 juni 2001 het proces ingezet voor zijn zaligverklaring. De congregatie van het Heilig Kruis gaat in veertien landen door met het apostolaat van E.H. Peyton.

De vereniging "De Gezinsrozenkrans" biedt programma's aan die een hulp zijn om als gezin te bidden, en voor missies in parochies en geestelijke conferenties. Zij geeft boeken en brochures uit, verspreidt de boodschap van E.H. Peyton op het internet en verspreidt gratis miljoenen rozenkransen die gemaakt worden door weldoeners die zich in parochies groeperen en het werk van de priester voortzetten. De "Family Theater" studio's gaan door met de productie van documentaires en theaterstukken waarvan sommigen bekroond werden. "Het Pr. Peytoninstituut van het Gezin" doet onderzoek over het gezinsleven en geeft vorming die familiebanden helpen versterken en het katholiek geloof begrijpelijk maken. Het geeft eveneens programma's om de problemen van de hedendaagse samenleving concreet te bestrijden: drugs, alcoholmisbruik, huiselijk geweld...

Tijdens haar verschijningen, heeft de Heilige Maagd dikwijls gevraagd het rozenhoedje te bidden (Lourdes, Fatima, l'Île-Bouchard...). Hebben wij deze vraag voldoende beantwoord? Nu het gezin, het leven en de echte liefde vandaag zo worden aangevallen, is het dringend nodig dat naar dit gebed wordt teruggegrepen. De heilige Johannes Paulus II roept ons daartoe op: «Een gebed dat zo eenvoudig, maar ook zo rijk is, verdient door de christelijke gemeenschap herontdekt te worden... Ik kijk naar jullie allemaal, broers en zusters in welke levensstaat ook, naar jullie, christelijke families, naar jullie, zieken en ouderen, en naar jullie, jongeren: neem vol vertrouwen de rozenkrans weer ter hand. Herontdekt het rozenkransgebed in het licht van de heilige Schrift, in overeenstemming met de liturgie en in de context van het leven van alledag. Moge mijn oproep niet voor niets zijn!» (*ibid.*, nr. 43).

Gebed voor de heiligverklaring van de Dienaar Gods, E.H. Patrick Peyton:

«O zoete JEZUS, E.H. Peyton heeft heel zijn priesterleven ingezet om de gezinsbanden overal ter wereld hechter te maken. Hij vroeg daarom de gezinnen dagelijks te bidden, vooral het rozenhoedje. Zijn boodschap is vandaag voor ons even belangrijk als tijdens zijn aardse leven. Wij smeken U daarom de dag van zijn heiligverklaring te bespoedigen opdat alle gelovigen zich zijn preken zouden herinneren, vooral de oproep die hij steeds herhaalde: "Een gezin dat samen bidt, blijft samen". Mogen zij hem navolgen in zijn devotie voor uw Moeder, onze Moeder, en geïnspireerd worden door zijn heilig leven om meer dan ooit, dichter tot U te komen met een totaal vertrouwen en een diepe kinderlijke liefde. Amen!»

+ br. Jean-Bernard Marie, odt,
en de monniken van de Abdij

- Om de brief van de Abdij Saint-Joseph de Clairval (gratis) te ontvangen, gelieve u te wenden tot het adres hieronder.
- Met dank ontvangen wij graag de adressen van eventuele lezers die u ons wil opzenden.

– voor België : IBAN : BE41 0001 3398 7110 ; BIC : BPOTBEB1, ten name van "Abbaye Saint-Joseph".
– voor Nederland : IBAN : NL77 INGB 0000 4887 75 ; BIC : INGBNL2A, ten name van "Abbaye Saint-Joseph", Girokantoor 's-Gravenhage.
– Bankkaart : Visa, CB, Mastercard, American express: cf. onze site www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Nederlandse ed.) ISSN: 1956-3892 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Jean-Bernard Bories - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abdij@clairval.com – Pagina web: <http://www.clairval.com/>